

*Den danske
Lystspilsukces*

"UNDER BYENS TAGE"

**LIVA WEEL
CHR. ARHOFF**

Isenesat af
JOHAN JACOBSEN

Synges i filmen **UNDER BYENS TAGE** med
LIVA WEEL og **CHR. ARHOFF**

Musik: Kai Normann Andersen — Tekst: Fridolin

Jeg kommer, når du kalder.

Først er det sødt. Han er en mand,
hun er en kvinde med en kvindes forstand.
Han er englen Gabriel,
og det ved han også sel'.
Og den første tid går det sådan.
Der er ingen forskel på en gud og en mand!
Til det himmelhøje lys
si'r hun med et lille gys.
Kom ned fra dine højder!
Jeg kommer, når du fløjter,
for sådan er kvinden skabt!
Hun vil blot belejres, besejres og så gi' fortabt.
Jeg blegner, når du blinker,
jeg vakler, når du vinker,
for det er jeg dum nok til.
Og mit hjerte hinker og aner ikke, hvad det vil.
Du er verdens herre, det kan jeg ikke gøre noget ved,
for der er desværre ingen vej til at få dig pillet ned!
Kom ned fra dine højder!
Jeg kommer, når du fløjter!
Men vær så lidt god ved mig.
Kun en stakkels kvinde, et lille fjols som elsker dig!

Parlez-moi d'amour — men kys mig først.

Verden er så fuld af ord.
Øst og vest og syd og nord,
sværger til de tre små kendte ord,
som hjerterne så gerne tror.
Sødt i nød og sødt i lyst,
ord til tak og ord til trøst!
Ord er kærlighedens salt
— men dog ikke alt!
Parlez moi d'amour — men kys mig først,
for jeg vil knuses!
Sig mig, hvad du vil — men kys mig først
Jeg vil beruses!
Jeg elsker dig så højt.
Ord, der flyr i hast,
og jeg er godt fornøjt,
blot du holder fast!
Livet banker i din stærke arm,
og det kan ske, du,
mine tanker gør mig ør og varm
— det kan du se nu.
Og hvad det fører til,
det grænseløse spil . . .
sig det, hvis du vil,
— men kys mig først!

Den danske lystspilsukces

»Under Byens Tager«

Efter *Poul Sarauw's* manuskript,

iscenesat af *Johan Jacobsen*

med musik af *Kai Normann Andersen*

PERSONERNE:

Mona Frank, indehaver af kunstner-restauranten »Mona Bar«	<i>Liva Weel</i>
Niels Brandemose.....	} Kunst- nere { <i>Peter Poulsen</i> <i>Knud Heglund</i> <i>Chr. Arhoff</i> <i>Albert Luther</i> <i>Arthur Jensen</i>
Søren Sønderkov.....	
Pihl.....	
Henrik Dahl.....	
Gram.....	
Rektor Engberg.....	<i>Viggo Wiehe</i>
Eva, hans datter	<i>Betty Søderberg</i>
Jacob Ulivarius.....	<i>Sigurd Langberg</i>
Fru Ulivarius.....	<i>Ingeborg Pehrsson</i>
Professor Abel, akademiets direktør..	<i>Johs. Meyer</i>
Bech, pianist i »Mona Bar«.....	<i>Olaf Ussing</i>
Lilly.....	<i>Tove Bang</i>
Rolf Hartz.....	<i>Richard Christensen</i>
Kunsthandler Glud.....	<i>Børge Munch- Petersen</i>

CODANIA-film

Under byens tage går livet sin brogede gang. Det veksler med tårer og smil, med lykke og sorg. I kampen om det daglige brød går skæbner til grunde, medens andre stiger op over himmelbuen som tindrende stjerner, nogle for at blive der, andre for at funkle en kort stund — og forsvinde

Mest afvekslende udfolder livet sig i kunstnerkredse, ikke mindst i den kreds af unge, skabende talenter, der holder til i kunstnerrestauranten „Mona Bar“ i den indre by. Den ejes og drives af Mona Frank, en tidligere model, som i sin modne alder har bevaret kærligheden til de skønne kunster og deres dyrkere. Disse forguder hende! Er det skralt med pengene, rykker Mona til undsætning, har man hjertesorger, træder Mona også gerne hjælpende til, og skal der være stemning, er ingen bedre til at frembringe den end den alsidige Mona. Når hun synger sine små fordringsløse sange, bliver der tyst i „Mona Bar“ — man glemmer sine småsorger for en stund — det er, som befinder man sig i en anden verden.

Mellem de mange kunstnere har Niels Brandemose sit eget ansigt. Han er fornylig kommet til byen for at gå på akademiet, og hele hans higen og lyst står til at blive maler. I nogle år har han virket som tegnelærer ved en latinskole i provinsen, og det skyldes skolens unge rektordatter Eva, at han har fået et stipendium, der har sat ham i stand til at tage ophold i hovedstaden. Det er også hende, som har formået sin fader til at give Niels så gode anbefalinger, at han uden vanskelighed er blevet optaget på akademiet. Kort sagt, Eva interesserer sig endog meget stærkt for den unge kunstner . . .

Men det gør Mona også. Til sin egen forbløffelse opdager hun,

at hun har tabt sit hjerte til den særprægede, unge mand, men denne hemmelighed bevarer hun omhyggeligt for sig selv . . .

Det er ikke altid, at livets realiteter svarer til menneskenes rosenrøde drømme. Det erfarer Niels Brandemose, da han en dag, hvor pengene er sluppet op, forsøger at sælge nogle af sine lærreder til kunsthandler Glud. Den gamle maleri-rotte ryster beklagende på hovedet — der er absolut ikke penge i den art kunst. Skuffet forlader Niels kunsthandleren, men da det regner, lader han billederne stå til senere afhentning. Enhver anden ville nu være gået til Mona, men dertil er Niels for stolt. Han foretrækker at spænde livremmen ind, men ad omveje erfarer Mona, hvordan det står til med ham, og

hun køber hans billeder af kunsthandleren, som imidlertid må love ikke at røbe, hvem køberen er. Og hun giver en god pris for dem.

I „Mona Bar“ er Bech pianist, men han optræder tillige som mellemand mellem de unge kunstnere og en menneskeven, og just sympatisk kan man ikke sige, at han er. Han har fået omsat en veksler for den talentfulde, men lidt forsumpede billedhugger Henrik Dahl — til trods for, at han meget godt ved, at underskriften er falsk — og en dag truer han Dahl med politiet, hvis han ikke skaffer beløbet i rette tid.

Nu da billederne er solgt, skal der festes hjemme i det atelier, som Niels beboer sammen med et par kammerater.

Under festen indfinder Eva sig pludselig hos Niels, og den bitre sandhed går op for Mona. De to unge hører sammen, og hun må resignere — som det så tit har været hendes lod i livet. Og som det store menneske, hun er, gør hun det uden på nogen måde at røbe sig

Hos Evas onkel, dir. Ulivarius, er der selskab, og mellem gæsterne er Niels. Han kommer i diskussion med professor Abel, den mægtige direktør for akademiet, og denne former sig så heftigt, at den unge maler i vrede forlader selskabet, ligesom det kommer til et brud med Eva. Han falder ind hos Mona, og da han erfarer sandheden om købet af hans billeder, er han ved at give blankt op. Men i en sen natte-time indfinder selve professor Abel sig i „Mona Bar“, og snart er han i snak med Mona, som i sin tid har stået model for ham. Hun erindrer ham om hans egen ungdom — om, at også han havde vanskeligheder at kæmpe med — om, at det var hende, der med sin energi hjalp ham til at overvinde dem . . . og så varmt taler hun sin — eller rettere Niels' — sag, at Abel skriver en begejstret artikel om det nye talent, den unge maler Niels Brandemose. Det var kun det stempel, han manglede for at få succes. Nu er den ham sikker

Nu tager begivenhederne fart. Henrik Dahl, som ikke har kunnet skaffe pengene til vekslen, begår nogle dage efter selvmord, og det kommer til et voldsomt opgør mellem pianist Bech og Niels, da maleren får at vide, hvem der har drevet hans ven i døden. Et skud brager, Bech styrter om! Og Mona, som påstår, at det var hende, som affyrede det dræbende skud, anholdes! Men sandheden kommer for dagen — og snart går livet videre under byens tage . . .

Og to unge smiler forelskede til hinanden!

SLUT

Musik: Kai Normann Andersen
Tekst: Fridolin

Du kaldte mig engang din egen.

Har du det godt? Er du glad for dig selv,
du selvbevidste sjæl?

Har du endnu dit bedårende smil
og din berømte bil?

Husker du mon den forrygende stund,
hvor du betvang min mund,
en du tog med i din vilde Kehraus
og gjorde tavs!

Du kaldte mig engang din egen.

Jeg var så lille og forlegen,
en blomst du plukkede på vejen,
hvor du tilfældigt kom forbi.

Der var en glans i dine øjne,
de var så blå og så forfløjne,
og alle dine værste løgne
blev en fortryllet melodi.

Du var den rige, den sejrende gud.

Den lille pige var snart slettet ud.

— Du kaldte mig engang din egen.

Jeg var så lille og forlegen.

— Men jeg kom aldrig bort fra vejen,
hvor du tilfældigt kom forbi.

LIVA FILMEN

Under

BYENS TAGE

med

**LIVA WEEL
CHR. ARHOFF**

BETTY SØDERBERG - TOVE BANG

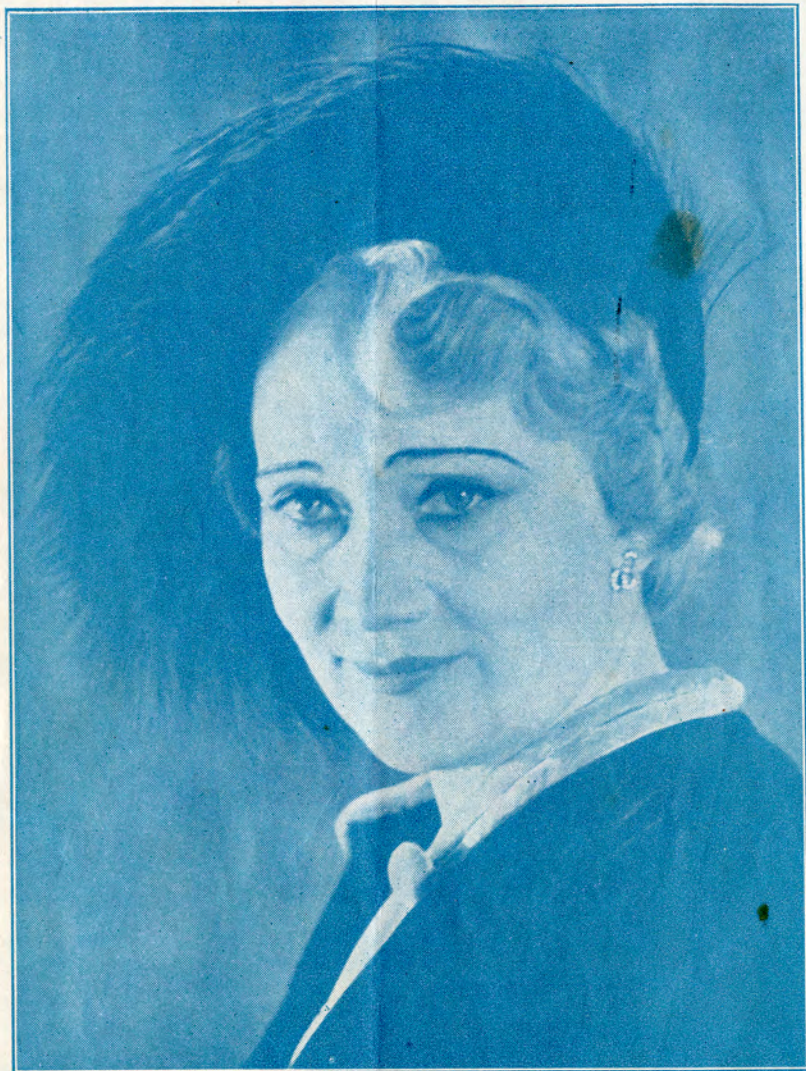
PETER POULSEN - KNUD HEGLUND

JOHS. MEYER - SIGURD LANGBERG

JOHAN
JACOBSEN
Inventor
af
LIVOR BYENS TAGE

P. J.
ROEMANN
ANDERSEN
Komponist

PAUL
SARAJOV
Musik
Lederer

Gefion-Film præsenterer:

Liva-Filmen

»Under Byens Tage«

Efter Paul Sarauws Manuskript, iscenesat af Johan Jacobsen
med Musik af Kai Normann Andersen.

Personerne:

Mona Frank, Indehaver af Kunstnerrestauran- tanten »Mona Bar«	Liva Weel
Niels Brandemose	Peter Poulsen
Søren Sønderkov	Knud Heglund
Pihl	Chr. Arhoff
Henrik Dahl	Albert Luther
Gram	Arthur Jensen
Rektor Engberg	Viggo Wiehe
Eva, hans Datter	Betty Søderberg
Jacob Ulivarius	Sigurd Langberg
Fru Ulivarius	Ingeborg Pehrsson
Professor Abel, Akademiets Direktør	Johs. Meyer
Bech, Pianist i »Mona Bar«	Olaf Ussing
Lilly	Tove Bang
Rolf Hartz	Richard Christensen
Kunsthandler Glud	Børge Munch-Petersen

Produktion:

Dana-Film, København

Eneret for Danmark og Island:
Gefion-Film, København

»Under Byens Tage«

Under Byens Tage gaar Livet sin brogede Gang. Det veksler med Taarer og Smil, med Lykke og Sorg: I Kampen om det daglige Brød gaar Skæbner til Grunde, medens andre stiger op over Himmelbuen som tindrende Stjerner, nogle for at blive der, andre for at funkke en kort Stund — og forsvinde

Mest afvekslende udfolder Livet sig i Kunstnerkredse, ikke mindst i den Kreds af unge, skabende Talenter, der holder til i Kunstner-Restauranten »Mona Bar« i den indre By. Den ejes og drives af Mona Frank, en tidligere Model, som i sin modne Alder har bevaret Kærligheden til de skønne Kunster og deres Dyrkere. Disse forguder hende! Er det skralt med Pengene, rykker Mona til Undsætning, har man Hjertesorger, træder Mona ogsaa gerne hjælpende til, og skal der være Stemning er ingen bedre til at frembringe den end den alsidige Mona. Naar hun synger sine smaa fordringsløse Sange, bliver der tyst i »Mona Bar« — man glemmer sine Smaasorger for en Stund — det er, som befinder man sig i en anden Verden.

Mellem de mange Kunstnere har Niels Brandemose sit eget Ansigt. Han er fornylig kommet til Byen for at gaa paa Akademiet, og hele hans Higen og Lyst staaer til at blive Maler. I nogle Aar har han virket som Tegnerlærer ved en Latinskole i Provinsen, og det skyldes Skolens unge Rektordatter Eva, at han har faaet et Stipendium, der har sat ham i Stand til at tage Ophold i Hovedstaden. Det er ogsaa hende, som har formaaget sin Far til at give Niels saa gode Anbefalinger, at han uden Vanskelighed er blevet optaget paa Akademiet. Kort sagt, Eva interesserer sig endog meget stærkt for den unge Kunstner

Men det gør Mona ogsaa. Til sin egen Forbløffelse opdager hun, at hun har tabt sit Hjerte til den særprægede, unge Mand, men denne Hemmelighed bevarer hun omhyggeligt for sig selv...

Det er ikke altid, at Livets Realiteter svarer til Menneskenes rosenrøde Dromme. Det erfarer Niels Brandemose, da han en Dag, hvor Pengene er sluppet op, forsøger at sælge nogle af sine Lærreder til Kunsthandler Glud. Den gamle Maleri-Rotte ryster beklagende paa Hovedet, der er absolut ikke Penge i den Art Kunst. Skuffet forlader Niels Kunsthandelen, men da det regner, lader han Billederne staa til senere Afhentning. Enhver anden vilde nu være gaaet til Mona, men dertil er Niels for stolt. Han foretrækker at spænde Livremmen ind, men ad Omveje erfarer Mona, hvordan det staa til med ham, og hun køber hans Billeder af Kunsthandleren, som imidlertid maa love ikke at røbe, hvem Køberen er. Og hun giver en god Pris for dem

I »Mona Bar« er Bech Pianist. Men han optræder tillige som Mellemand mellem de unge Kunstnere og en »Menneskeven«, og just sympatisk kan man ikke sige, at han er. Han har faaet omsat en Veksler for den talentfulde, men lidt forsumpede Billedhugger Henrik Dahl — til Trods for, at han meget godt ved, at Underskriften er falsk — og en Dag truer han Dahl med Politiet, hvis han ikke skaffer Beløbet i rette Tid.

Nu da Billederne er solgt, skal der festes hjemme i det Atelier, som Niels beboer sammen med et Par Kammerater.

Under Festen indfinder Eva sig pludselig hos Niels, og den bitre Sandhed gaar op for Mona. De to unge hører sammen, og hun maa resignere — som det saa tit har været hendes Lod i

Livet. Og som det store Menneske, hun er, gør hun det uden paa nogen Maade at røbe sig

Hos Evas Onkel, Dir. Ulivarius, er der Selskab, og mellem Gæsterne er Niels. Han kommer i Diskussion med Professor Abel, den mægtige Direktør for Akademiet, og denne former sig saa hæftigt, at den unge Maler i Vrede forlader Selskabet, ligesom det kommer til et Brud med Eva. Han falder ind hos Mona, og da han her erfarer Sandheden om Købet af hans Billeder, er han ved at give blankt op. Men i en sen Nattetime indfinder selve Professor Abel sig i »Mona Bar«, og snart er han i Snak med Mona, som i sin Tid har staaet Model for ham. Hun erindrer ham om hans egen Ungdom — om, at ogsaa han havde Vanskeligheder at kæmpe med — om, at det var hende, der med sin Energi hjalp ham til at overvinde dem

..... og saa varmt taler hun sin — eller rettere Niels' — Sag, at Abel skriver en begejstret Artikel om det nye Talent, den unge Maler Niels Brandemose. Det var kun det Stempel, han manglede for at faa Sukces. Nu er den ham sikker

Nu tager Begivenhederne Fart. Henrik Dahl, som ikke har kunnet skaffe Pengene til Vekslen, begaar nogle Dage efter Selvmord, og det kommer til et voldsomt Opør mellem Pianist Bech og Niels, da Maleren faar at vide, hvem der har drevet hans Ven i Døden. Et Skud brager! Bech styrter død om! Og Mona, som paastaar, at det var hende, som affyrede det dræbende Skud, anholdes! Men Sandheden kommer for Dagen — og snart gaar Livet videre under Byens Tage

Og to unge Mennesker smiler forelskede til hinanden!

Kom ned — !

Først er det saare sødt.
Han er en Mand,
hun er kun en Kvinde
med en Kvindes Forstand.
Han er Englen Gabriel
— og det ved han ogsaa sel'!
Og den første Tid
gaar det saadan.
Der er ingen Forskel
paa en Gud og en Mand.
Til det himmelhøje Lys
si'er hun med et stille Gys:

Refrain:

Kom ned fra dine Højder!
Jeg kommer, naar du fløjter,
for saadan er Kvinden skabt!
Hun vil blot belejres,
besejres — og saa gi' fortabt.
Jeg blegner, naar du blinker,
jeg vakler, naar du vinker,
for det er jeg dum nok til.
Og mit Hjerte hinker
og aner ikke, hvad det vil.
Du er Verdens Herre,
det kan jeg
ikke gøre noget ved,
for der er desværre
ingen Vej
til at faa dig pillet ned!
Kom ned fra dine Højder,
jeg kommer, naar du fløjter
— men vær saa lidt god mod mig!
Kun en stakkels Kvinde,
et lille Fjols — som elsker dig!

Naa, saa blir de gift,
— det skal jo til, —
og med Tiden finder
hun sig selv, hvis hun vil,
eller, navnlig hvis hun kan.
Saa Gud fri den arme Mand!
Ingenting er godt,
alting er skidt,
alt er graat i graat og
navnlig det, som var hvidt.
Borte Elskovs søde Fryd!
Fløjten faar en anden Lyd:

Kom ned fra dine Højder!
Jeg hader, naar du fløjter,
— hvad fløjter du f'resten for?

(Fortsættes paa næste Side)

Hvor var du iaftes?
Jeg tror, jeg ta'r hjem til Mor!
Hun blegner og hun blinker,
hun vakler — og saa sminker
hun Læben og Kinden rød.
Hvorpaa de bli'er skilte,
— og nu skal Hævnen være sød!
Og saa vendes Botten.
Livet bli'er
nærmest taget lidt i Flæng.
Og en sejsten sytten
Gange si'er
hun sit lille Livs Refrain:
Kom ned fra dine Højder
jeg kommer naar du fløjter.
Og hvad er det hele værd?
Kun en stakkels Kvinde,
et lille Fjols — som Kvinder er!

Parlez moi d'amour — men kys mig først!

Verden er saa fuld af Ord.
Øst og Vest og Syd og Nord
sværger til de tre smaa kendte Ord,
som Hjerterne saa gerne tror.
Sødt i Nød og sødt i Lyst,
Ord til Tak og Ord til Trøst!
Ord er Kærlighedens Salt
— men dog ikke alt —!

Parlez moi d'amour — men kys mig først,
for jeg vil knuses!
Sig mig, hvad du vil — men kys mig først,
jeg vil beruses!
Jeg elsker dig saa højt.
Ord, de fly'r i Hast,
og jeg er godt fornøjt,
blot du holder fast!
Livet banker i din stærke Arm,
og det kan ske, du,
mine Tanker gør mig ør og varm
— det kan du se nu.
Og hvad det fører til,
det grænseløse Spil . . .
sig det, hvis du vil
— men kys mig først!

Ord kan slette Grænser ud.
Paa et næppe udtalt Bud
gjalder Krigstrompeter i et Land
— og falder Kvinden for en Mand.

(Fortsættes paa næste Side)

Men naar Ordene er sagt,
og et Under er fuldbragt,
saa begynder Livets Spil,
— der skal Handling til!:

Parlez moi d'amour — men kys mig først,
for jeg vil knuses!
Sig mig hvad du vil — men kys mig først,
jeg vil beruses!
Hvis du skal bruge Mund
saa kør bare løs!
Brug den af Hjertens Grund
— men saa helst til Kys!
Og hvis det skal ske, at du bli'er vred,
som jo kan hænde,
og du glemmer al din Kærlighed,
og du vil skænde,
saa følg din Sjæls Attraa
og klem du bare paa . . .
sig det, hvis du maa,
— men kys mig først!

Lykken kommer, Lykken gaar.
Kun de færreste forstaar
det at holde blot eet Hjerte fast,
og jeg er ikke selv Fantast.
Engang bli'er vel alle træt,
alt bli'er svært som før var let.
Engang skal vel ogsaa jeg
— fryse lidt hos dig:

Parlez moi d'amour — men kys mig først,
vi er jo Venner?
Hold mit Hjerte fast endnu engang
i dine Hænder!
Endnu har du og jeg
Lykken, som vi fandt,
og du er glad hos mig . . .
er det ikke sandt?
Sig mig, hvad du vil, men hold mig tæt
— jeg holder af dig.
Andres Kærlighed er blevet træt
og taget fra mig.
Og skal det ske engang,
at det gaar os saadan . . .
sig det, hvis du kan
— men kys mig først!

Du kaldte mig engang din egen!

Har du det godt?
Er du glad for dig selv,
du selvevidste Sjæl?
Har du endnu
dit bedaarende Smil
— og din berømte Bil?
Husker du mon
den forrygende Stund,
da du betvang min Mund
— — en du tog med
i din vilde Kehraus
— og gjorde taus.

Du kaldte mig din egen,
jeg var saa lille og forlegen,
en Blomst du plukkede paa Vejen
hvor du tilfældigt kom forbl.
Der var Glans i dine Øjne,
de var saa blaa og saa forfløjne,
og alle dine værste Løgne
blev en fortryllet Melodi.
Du var den rige,
den sejrende Gud.
Den lille Pige
var snart slettet ud . . .
Du kaldte mig engang din egen,
jeg var saa lille og forlegen,
men jeg kom aldrig bort fra Vejen,
hvor du tilfældigt kom forbl.

Hvor er du nu?
Jeg har mistet dit Spor,
for Jorden er saa stor.
Intet forsvinder
som en, der er løbet
fra sit Æresord.
Samler du stadigt
paa Blomster som mig
paa din Erobrervej?
Kan du endnu
de besnærende Ord,
du engang svor?

Du kaldte mig engang din o. s. v.

*1. Turig her om Tivoli Gæstebud
med Gæstebud*

VESTERPORT 20
KØBENHAVN V.